

Carnestoltes

Sempre he trobat interessant l'experiment sociològic (que diria la Milà) que implica el carnestoltes. La disbauxa i transgressió que imprimeix el rei de les rues, en tantes i tantes poblacions, no és res més que la icona d'una bonica excusa per ser, durant un dia o unes hores, algú completament diferent. Les vergonyes i les corbates, les diferències i les tristors s'amaguen darrere de bigotis llargs, barrets de palla, faldilles de princesa i ulls bornis de pirata. Per uns moments, es desdibuixen els rols de cada un de nosaltres. Som, simplement, colors i confeti.

Encara recordo, avui, aquella disfressa de quan era petita, embolcallada amb una bossa d'escombraries, amb tot d'adhesius en forma de pomes enganxades, i amb les galtes pintades de vermell. Era un pomer. Imaginació al poder. I era ben feliç. O, em ve a la memòria la imatge d'una pallasseta de color groc asseguda al costat d'un Superman de 6, 7 o 8 anys? Records.

Aquestes festivitats, potser sense tenir-hi massa a veure, em recorden sempre la importància de mantenir viva la il·lusió, en el nostre dia a dia, i, sobretot, la necessitat d'omplir l'agenda de petits somnis i projectes. Alguns compartits i d'altres més personals. Alguns, fins i tot, tan íntims que només un mateix coneix. I, de fet, la importància de tenir projectes i plans a curt termini és, diuen, una bona manera d'assolir allò que més s'aproxima a la felicitat. Posar-nos reptes, gaudir del camí en l'assoliment de fites, conèixer gent inspiradora, descobrir llocs i paisatges nous, enriquir-nos i enriquir els nostres, somiar, idear, conceptualitzar i executar. Crear i gaudir de cada etapa fent bonic i únic allò que aquesta ens ofereix. I, sobretot, viure sense disfresses (excepte les dates de carnestoltes, és clar). Ser sincers, veritables, únics i compromesos. I no només a un nivell professional (que quan parlem de projectes sembla que només parlem de feina), sinó també personal. Tenir un projecte de vida interessant (per a nosaltres), que ens ompli, i aconseguir fer-lo viu i colorit com el confeti del carnestoltes.

Ens agradi o no disfressar-nos per aquestes dates, hem de reconèixer que és una bona teràpia de desinhibició i de gaudi sense complexos. Tot i que el pobre rei carnestoltes, en la llegenda popular, no té, precisament un *happy ending* (diuen que és condemnat a mort per les seves malifetes), la seva figura és el símbol d'una de les festes més cohesionadores aquí i a fora del nostre país. I, també, una de les que dibuixa més somriures.

Sorprenent i curiós descobrir que amagant-nos darrere una disfressa ens acabem sentint més lliures que mai. Ara bé, el repte està en evitar les disfresses la resta de l'any, no?

De moment, això sí, i sense donar-hi tantes voltes, feliç dia de carnestoltes per ser qui vulgueu ser.